

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU-KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HI jeg skammer mig ikke ved
Evangeliet; thi det er en Guds
Kraft til Frelse for hver den som tror“.

Rom. 1:16.

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 19.

1. Oktober 1938

| 87 Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Intelligens og Visdom af John A. Widtsoe	295
Hvor meget er givet af Heber J. Grant	298
Kristi andet Komme af Nephi Jensen	301
Stjernen udskriver en Julekonkurrence	304
Den danske Missions Historie	305
Fra Missionsmarken	308
Hvad Autoriteter siger om Spiritus og Tobak af Marvin J. Ashton	308

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

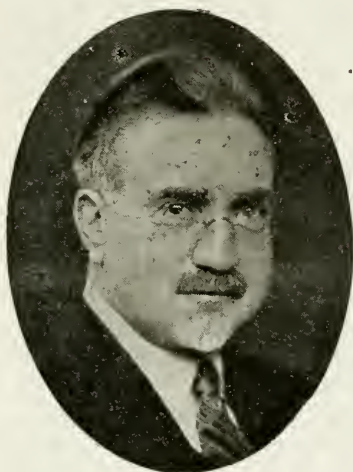
Adresse:
Priorvej 12 København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Intelligens og Visdom

—af Apostel John A. Widtsoe.—

For Hundrede Aar siden kæmpede Kirken, som da befandt sig i Ohio og Missouri, saa at sige for Livet. Aaret 1838 var et Skæbnens Aar. Forfølgelse rasede saa heftigt, at Kirkens Medlemmer næsten mistede Modet; betroede Medlemmer af Kirken, der indtog høje og ansvarsfulde Stillinger, vendte sig mod Kirken og forraadte i nogle Tilfælde deres Brødre. Men paa samme Tid opstod der ædle og gode Mænd, der kunde tage de ledige Pladser; to blev da kaldet til Apostelembedet, blev senere kaldet til Kirkens

John A. Widtsoe.

Præsidentskab; enestaaende Handlinger af Mod og Uforfærdethed blev udført af Præstedømmet og Aabenbaringer af stor Værdi blev modtaget af Kirken. Det var et Sorgens Aar, men samtidig ogsaa et Glædens. Maaske var den Begivenhed, der skabte den største Sorg, Tabet af Oliver Cowdery og David Whitmer fra Kirkens Medlemsprotokol — to af de tre oprindelige Vidner til Mormons Bog, Mænd, der var højt ansete af Kirken. Oliver Cowdery blev udelukket og stod i mange

Aar udenfor Kirken, da han ikke vilde indrømme sin Fejltagelse og omvende sig. David Whitmer trak sig bort fra Kirken i Stedet for at rense sig for de Beskyldninger, som Retten havde sigtet ham for. Tabet af disse gode Mænd, som var blevet saa vidunderligt velsignet af Himmelen, var smerteligt for alle Kirkens Medlemmer.

Selv om disse Mænd ikke mere var Medlemmer af Kirken, fastholdt de dog altid Sandheden af deres Vidnesbyrd, som det findes nedskrevet i Mormons Bog og deres Tro paa Guddommeligheden af de Aabenbaringer, der blev givet Profeten Joseph Smith. Oliver Cowdery nedgik dog igen nogle Aar senere i Daabens hellige Vande og var i Lag med at overtale David Whitmer til at komme tilbage til Kirken, da Døden indhentede ham. Begge bekræftede med deres

sidste Aandedrag Sandheden af deres Vidnesbyrd med Hensyn til Herrens sidste Dages Værk. Kundskaben om Sandheden af det gengivne Evangelium forlod dem aldrig.

Naturligt rejser dette Spørgsmaal sig: Hvorledes kunde disse Mænd, som begge havde set Englen med Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og den ene af dem havde desuden haft det Privilegium at samtale med himmelske Væsener som Johannes den Døber, Peter, Jakob og Johannes — hvorledes kunde saadanne Mænd opføre sig saaledes, at de satte deres Medlemskab paa Spil eller være tilfredse uden for Kirken? De havde større Kundskaber end andre Mennesker om Virkeligheden og Guddommeligheden af de Begivenheder, som førte til Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Svaret paa Spørgsmaalet er ligetil og forstaaet af alle. Disse Brødre brugte ikke deres Kundskab i Overensstemmelse med Kirkens Orden som fremsat i Kirkens Aabenbaringer. Det vil sige de kom paa forbudne Veje, de adlød ikke Herrens Befalinger. Deres Livsførelse svarede ikke til deres Kundskab.

Denne historiske Begivenhed indenfor Kirken er Bevis paa den Kendsgerning, at Kundskab alene ikke sikrer og ikke kan sikre menneskelig Lykke eller hjælpe et Menneske til Frelse. Hvis yderligere Bevis paa Utilstrækkeligheden af Kundskab er nødvendig, kan vi tage de mange Mennesker af høj intellektuel Standard, som paa Grund af deres kriminelle Handlinger findes i al Verdens Fængsler. Kundskab kan blive Vejen til ondt, naar den ikke bruges i Overensstemmelse med Evangeliets Plan.

Sandt at sige, vi har faaet Befaling til at søge al Kundskab; Herren har ogsaa sagt, at »det er umuligt at blive frelst i Uvidenhed«, og at »hvis et Menneske faar større Kundskab og mere Intelligens i dette Liv ved sit Arbejde og sin Lydighed end et andet, vil det være saa meget længere fremme i den næste Verden.« Det er imidlertid i lige Grad sandt, at Erhvervelsen af Kundskab kun er et første nødvendigt Skridt i et fremadskridende Liv. Kundskab maa gøres levende ved den rette Brug.

Denne Lærdom gøres klar i den hellige Skrift. Blandt de mange store Sandheder, der er aabenbaret til Profeten Joseph Smith, sættes ingen højere af Kirken end »Guds Herlighed er Intelligens«. Ordet Intelligens, som det bruges i almindelig Tale, betyder Villighed til at lære, Sjælens Fatteevne. Dets højere evangeliske Betydning er af dybere Natur. Det intelligente Menneske er det, som søger Kundskab og bruger den i Overensstemmelse med Herrens Plan til Menneskets Bedste. Dette indbefattes i den Aabenbaring,

hvorfra Citatet er taget, for den fulde Sætning lyder saaledes: „Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord, Lys og Sandhed.« Naar Menneskene følger Lyset, vil deres Kundskab altid blive vel anvendt.

Intelligens bliver da kun et andet Navn for Visdom. I Matematikkens Sprog kunde vi sige, at Kundskab plus den rette Brug af Kundskab er lig med Intelligens eller Visdom. I denne Betydning bliver Intelligens Maalet for et Liv i Fremgang. Kundskab er et af de Midler, hvorved saadan Intelligens opnaas; Brugen af Kundskab er lige saa nødvendig, for den giver Kundskaben Liv og Retning. Hele Sagen er meget lig Tro og Omvendelse — den ene er ufuldstændig uden den anden. Naar Troen bliver aktiv gennem Omvendelsen, hæver Mennesket sig mod sit gudbestemte Formaal. Troen selv, bygget paa menneskelig Erfaring, rettende sig efter Guds Vilje, er kun en Type paa højere Intelligens. Derfor hænder det ofte, at et Menneske med begrænset Kundskab, men som alvorligt og bedende adlyder Loven, hæver sig til en højere Intelligens eller Visdom end et Menneske med uhyre evangelisk Lærdom, som ikke i det daglige Liv lever i Overensstemmelse med Evangeliets Krav. Lydighed til Loven er et Tegn paa Intelligens.

Visdommens Evne til at afhjælpe Menneskers og Nationers Behov er blevet anerkendt gennem Aarene. Det var Salomon, den unge israelitiske Konge, som valgte Visdom og Kundskab blandt alle de Gaver, som blev ham tilbudt af Herren og som til Gengæld blev velsignet ud over alle Grænser. Det var Apostlen Jakobs Udtalelse angaaende Mangel paa Visdom, som ledte Drengen Joseph Smith ind i Lunden, hvor han modtog sit første store Syn. Verdens største Behov i Dag midt i den menneskelavede Forvirring og Rædsel, er Visdom. Menneskets Kundskab er større nu end i nogen anden Tidsperiode. Han har underlagt sig Naturkræfterne, saa at han fuldstændig kontrollerer dem. Men han bruger sin nyfundne Kraft lige saa meget til at ødelægge som til at skabe og gøre ondt. Det er ikke Intelligens, det er Uklogskab. Vilde Verden belave sig paa at søge Visdom som den tilegner sig Kundskab, vilde Haabet og Længselen efter Fred rejse sig.

At være i Besiddelse af Kundskab og ikke bruge den paa rette Maade er Synd. Menneskets manglende Vilje til at udvise Lydighed mod Guds Love er ikke blot unintelligent og uklogt, det er syndigt. Ved en vis Lejlighed sagde Herren til Kirken gennem den Sidste Dages Profet: »Der er mange, der er blevet ordineret blandt eder, hvem jeg har kaldet, men kun faa af dem er udvalgte. De, som ikke er udvalgte, har begaaet en alvorlig Synd i det, at de vandrer

i Mørke ved højlys Dag.« Oliver Cowdery og David Whitmer stod paa deres Kundskabs Højde og vandrede dog i Mørke. Visdom havde forladt dem. Derfor syndede de. Saaledes kan ethvert Menneske lukke sine Øjne i fuldt Dagslys og vandre i Mørke og begaa Synd for Gud. Jordens Nationer, mættet med Kundskab, vandrer dog i en evangelisk Husholdnings fulde Lys, i Mørke. Derfor er Syndens Sold deres. Deres Krige og Konflikter er syndige for Herren, og Straf vil følge disse Handlinger, indtil de aabner Øjnene for Lyset.

Denne guddommelige Advarsel er blevet givet: »Hvis I ikke holder mine Bud, vil Faderens Kærlighed ikke blive hos eder, derfor skal I vandre i Mørke.« Lydighed til Loven fører til Intelligens og Visdom og befrier Mennesket for Mørke og Syndens Byrde.

Sidste Dages Hellige, som har modtaget den større Kundskab er under større Fordømmelse, hvis de i Livet ikke er i Overensstemmelse med den aabenbarede Lov. Desuden er Ansvaret ikke alene for os selv, men for den hele Menneskehed. Intelligens maa gennemsyre alt, hvad vi gør, hvorledes kunde vi ellers opfylde vort Maal, der er saa klart udtalt i fordums Tid: »Jeg vil oprejse dig til Velsignelse blandt mange Mennesker.«

Livets glædelige Kamp maa være — dersom vi virkelig haaber paa Lykken — at leve et Liv i Kundskab, brugt som Herren ønsker det med Intelligens og Visdom. Hvert klogt Menneske vil spørge sig selv før hver Handling: Er den i Overensstemmelse med Guds Lov? og ved Slutningen af hver Dag. Har jeg levet intelligent og med Visdom som min Ledestjerne? Saa vil vi i fuldt Lys se Stien og Maalet og undgaa Mørkets Fejltagelser og Rædsler.

Hvor meget er givet

af Præsident Heber J. Grant.

Medens jeg var i Europa husker jeg, at jeg læste en Artikel om en Mand, som annammede Evangeliet oppe i Norge, Midnatssolens Land. Han hørte en af vore Missionærer prædike Evangeliets første Principper og bære et brændende Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Arbejde, hvori vi er beskæftigede, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Manden annammede Evangeliet og kom til Utah. Han havde aldrig hørt om Tiendeloven, førend Biskoppen kom til ham og sagde.

»Min kære Broder, du tjener Penge, og betaler ikke din

Tiende. Du skulde betale en Tiendedel af din Indkomst til Kirken.«

Han sagde: »En Tiendedel? Folk kan da ikke undvære en Tiendedel af deres Løn. Det var der da slet ingen, der kunde.«

Biskoppen sagde: »Tror du, at Joseph Smith var en Guds Profet?«

»Ja, det gør jeg.«

»Tror du paa Aabenbaringerne i Pagtens Bog?«

»Ja!«

»Ved du ikke, at der findes en Aabenbaring i denne Bog, som lader os forstaa, at Tiende er en Guds Lov?«

Og han omvendte ham til det Princip. Noget Tid efter kom Biskoppen igen og sagde:

»Du betaler ikke Fasteoffer.«

Manden sagde: Fasteoffer? Hvad i al Verden, Biskop! Er Tiende ikke nok?«

Biskoppen sagde: »Nej. Det koster dig ikke noget at betale Fasteoffer. Spørg din Doktor, og han vil fortælle dig, at det vil være godt for dit Helbred, hvis du afstaar fra to eller flere Maaltider engang om Maanden. Alt hvad vi beder dig om er, at du i det mindste giver os Værdien af de to Maaltider og ved at gøre det faa aandelig Styrke og fysisk Fordel. Det vil ikke koste dig noget at betale Fasteoffer.«

Og derfor bestemte Manden sig til at betale Fasteoffer.

Siden hen kom Biskoppen og sagde: »Vi er ved at bygge et nyt Mødehus.«

Han sagde: »Naa, Kirken burde bygge Mødehusene.«

»Næ, den betaler kun en Fjerdedel af Omkostningerne. (Det var alt, hvad Kirken betalte dengang). Søskende maa betale de tre Fjerdedele.«

Han »vred og vendte« sig, men til sidst gav han et Bidrag, da han ønskede, at de havde et godt og pænt Mødehus, i hvilket de kunde dyrke Herren.

Det varede ikke ret længe, førend Biskoppen kom og sagde: »Nu skal vi til at bygge et Stavsmødehus.«

Og Broderen beklagede sig atter, men ydede til sidst sit Bidrag.

Til sidst fik hans Søn sin Embedseksamen, og Biskoppen sagde: »Kære Broder, nu har din Søn faaet sin Eksamen, er en kundskabsrig, intelligent og god ung Mand, en god Sidste Dages Hellig. Nu vil jeg sende hans Navn ind til Kirkens Præsident med Anbefaling om, at han er værdig til at gaa paa Mission, og det vil koste dig 125—150 Kr. om Maaneden at holde ham i Missionsmarken.«

Han sagde: »Nu maa det være nok, Biskop. Det er det,

der faar Bægeret til at flyde over. Jeg vil mene, at min Søn nu vil være i Stand til at tjene 300—400 Kroner om Maanedn og paa den Maade hjælpe mig. Jeg har givet ham en god Uddannelse og venter noget til Gengæld. Jeg ønsker at sige dig, at han kan gaa paa Mission, og jeg er villig til at give Afkald paa de Penge, han kunde tjene, men jeg vil ikke betale een eneste Krone til at holde ham i Missionsmarken for. Kirken kan faa ham for intet, men den maa sende ham og holde ham paa Mission.«

Biskoppen sagde: »Lad os skifte Emne«.

Saa talte de en Timestid om forskellige Ting. Biskoppen blev ved med at lede Samtalen ad bestemte Baner, og til sidst fik han ham til at fortælle om det kolde, nordlige Land, hvorfra han var kommet, og hvor vanskeligt det havde været for ham at skabe sig en Livsstilling, og han fortalte Biskoppen, hvor taknemmelig han var for, at Jesu Kristi Evangelium havde fundet ham, og at han nu havde et smukt Hjem her, og hvor lykkelig han var, og hvilken økonomisk Velsignelse, Evangeliet havde været for ham.

Biskoppen sagde: »Forresten, kære Ven, hvem elsker du højere end nogen anden i hele Verden med Undtagelse af din egen Familie og dit eget Kød og Blod?«

»Naa, ja, Biskop, jeg elsker mere end nogen anden den Mand, som kom op til Midnatssolens Land og bragte mig Jesu Kristi Evangelium.«

»Ja, undskyld mig,« sagde Biskoppen, »vilde du ikke være glad for, om nogen vilde komme til at elske din Dreng paa samme Maade?«

Han sagde: »Biskop, du har vundet. Drengen kan gaa.«

Jeg fryder mig over den Kendsgerning, at Jesu Kristi Evangelium rører Menneskets Hjerter og faar dem til at yde Ofre. Hvad er Evangeliet? Det er Livets og Frelsningens Plan. Det er det, der er af større Værdi end Livet selv. Intet Under, at vi er villige til at opofre os for Evangeliet, naar vi forstaar, hvad det betyder, hvis vi lever derefter. Og der er en Ting ved at bidrage af vore Penge til Mødehuse, Templer og andre Ting — vi vokser aandeligt og styrker vort Vidnesbyrd om Evangeliet, og jeg tror ikke, at vi nogensinde er fattigere økonomisk. Jeg tror fuldt og fast paa, at Herren aabner Himmelens Sluser, naar vi gør vor Pligt og udgyder Velsignelser af aandelig Natur over os, hvad der er af langt større Værdi end timelige Ting. Men jeg tror ogsaa, at han giver os timelige Velsignelser. Jeg ved med Sikkerhed, at vi vokser finansielt, aandeligt og paa enhver Maade som Sidste Dages Hellige ved at gøre vor Pligt.

Kristi andet Komme

af Ældste Nephi Jensen.

En meget lærd og moderne indstillet Prædikant skriver i sin lige udkomne Bog: »Jeg tror, at Gud vil sejre paa Jorden, men jeg tror ikke paa Kristi fysiske Genkomst.« Denne veltalende Præst er ikke alene om den Opfattelse, at Herren ikke personlig vil komme tilbage til Verden. En Del Kristne forkaster Lærdommen om Messias' andet Komme.

Det er yderst mærkeligt, at denne Tvivl er opstaaet, da Profetierne angaaende Frelserens personlige Genkomst er saa talrige og bestemte, at de, der nægter at se hen til hans Komme, er blevet tvunget til at henregne deres Tvivl til Aandeliggørelse af den sande Mening af disse Forudsigelser. Baade det gamle og det nye Testaments Profeter forudsaa Frelserens herlige Genkomst til Verden. Den Profeti, der muligvis er den ældste af dem alle, henviser til denne Begivenhed, idet Judas, en af Forfatterne til det nye Testamente, skriver, at »Enok, den syvende fra Adam, har spaaet, da han sagde: Se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige for at holde Dom over alle og straffe alle ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere.« (Judas 14—15).

Frelserens egen Forudsigelse om sin Genkomst er meget bestemt og sikker: »Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa Himmelens Skyer, med Kraft og megen Herlighed.« (Matt. 24: 30). Mesterens Mening med disse Ord er ikke dunkle. De henviser uden Tvivl til Guds Søns andet herlige Komme. Men hvordan vil han komme? »Han er allerede kommet,« siger de, der ikke ser hen til hans personlige Komme. »Han kom paa Pinsefestens Dag. Paa den Dag kom hans Aand ind i Hjertet paa Folket, der var omvendt; og siden den Dag er hans Aand kommet ind i Hjerterne paa alle, der tror paa ham.« Men denne Forklaring paa hans andet Komme harmonerer ikke med de simple Lærdomme i det nye Testamente. Herrens Apostle saa hen til Messias' Komme efter Pinsefestens Dag. Paulus skriver i sit Brev til Hebræerne, at han skal »anden Gang, uden Synd, vise sig for dem, som forvente ham til Frelse.« (Heb. 9: 28). Det er meget tydeligt her, at Apostlen taler om hans andet Komme som noget, der skal ske i Fremtiden. Ydermere

sigr han, at Menneskesønnen skal vise sig for Folk. Af dette er det tydeligt, at Paulus ikke opfattede Guds Søns andet Komme til kun at være Kristi Aands Komme til de Troendes Hjerter.

Kristi andet Komme vil blive virkelig, synlig og personlig. Da han opfor til Himmelen, sagde de to Mænd i hvidt, der stod ved Disciplene: »I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen.« (Ap. Gern. 1: 11). Den Jesus, som Disciplene saa opfare til Himmelen, var en følbar Personlighed. Mesterens egne Ord angaaende Maaden, hvorpaa han skal komme, er tydelige: »Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke! Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være.« (Matt. 24: 26—27).

Hvorledes Kristi andet Komme skal være, er ikke forudsagt tydeligere end Hensigten med hans andet Komme. Da vor Frelser kom til Verden første Gang, kom han som en mild, uanstødelig Lærer, Præst og Frelser. Ved hans andet Komme vil han komme med stor Magt, Herlighed og Maje-stæt for at dømme Verden. Han vil komme for at belønne de Retfærdige: »Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale enhver efter hans Gerninger.« (Matt. 16: 27). Han vil ogsaa dømme de Ugudelige. Paulus forudsaa denne store Dommedag: »Og eder, som trænges, hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herre Jesu Evangelium.« (II. Thes. 1: 7—2). Hans herlige Komme bliver ikke et midlertidigt Besøg. Han vil komme for at tage Bolig paa Jorden. I Johannes Aabenbaring, der omtaler de Retfærdige, som skal findes paa Jorden, naar Kristus kommer, siges der: »Og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i Tusinde Aar.« (Aab. 20: 4).

Profeterne har baade i det gamle og det nye Testamente tydeligt forudsagt mange store Begivenheder, der skulde finde Sted før Messias' andet Komme. Malakias fortæller os, at Gud vil »sende Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band« (Mal. 4: 5—6). Johannes Aabenbareren forudsiger, at en Engel skulde »flyve oppe under Himmelen, som hav-

de et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommet, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.« (Aab. 14: 6—7).

Baade Malakias' Forudsigelse og Johannes' Profeti er gaaet bogstaveligt i Opfyldelse i vore Dage. Elias, Profeten, kom til Joseph Smith i Aaret 1836 og overgav ham Beseglingsordinancernes Nøgler. Englen, som Johannes saa »flyvende midt oppe under Himmelen«, kom i 1827 og gav Joseph Smith Guldpladerne, der indeholdt Amerikas Forhistorie og ligeledes Evangeliet, som det blev forkyndt paa det amerikanske Fastland af Messias. Dette gengivne Rigets Evangelium bliver nu, som Frelseren forudsagde, prædiktet af Kirkens Ældster over den ganske Verden »til et Vidnesbyrd for alle Folk.« (Matt. 24: 14). Denne udstrakte Forkyndelse af Evangeliet i vore Dage er et af de vigtige Tegn paa det nær forestaaende andet Komme af vor Herre.

Kristi første Komme til Verden blev forkyndt ved en Forløber. I Opfyldelse af gamle Profetier kaldte Johannes den Døber den Gang Folket til Omvendelse som en Forberedelse til Herrens Komme. I vore Dage er Ældster blevet guddommeligt beskikket til at prædike Omvendelsens Evangelium saaledes, at et Folk kan blive beredt til at modtage Frelseren, naar han kommer i sin Magt for at regere paa Jorden. En Del af Byrden, der paahviler disse Kirkens Ældster, er at advare Verden om, at Messias snart vil komme for at regere Verden i Retfærdighed.

Ved sit herlige og triumferende Komme til Verden vil Herren vise sig paa Himmelen med en Engleskare, og det fortælles os, at »de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes for at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem og optages for at møde ham midt i Himmels Pille; thi deres Grave skulle oplades.« (Pag. Bog 88: 96—97).

Dette sjældne Privilegium, at blive henrykket for at møde Herren, naar han kommer, er en af de store Velsignelser, der vil blive de Hellige til Del, som lever, naar Frelseren kommer; thi paa den Dag skal store Ødelæggelser overgaa de Ugudelige, der forbliver paa Jorden. Lignelsen om Jomfruerne beskriver klart Forholdet mellem de Retfærdige og de Ugudelige paa den Tid, Herren skal komme. Fem af Jomfruerne var vise. De andre fem var uforstandige, Midnatsraabet lød: »Se, Brudgommen kommer. Gaar at møde ham.« De vise Jomfruer var beredte til at møde Brudgommen, medens de uforstandige ikke var. Saaledes

vil det være ved Herrens Komme. De trofaste Hellige vil være beredte paa at møde ham, og de vil glæde sig ved hans Komme. De Ugudelige vil frygte og skælve, fordi de er uværdige til at møde Herren.

Stjernen udskriver en Julekonkurrence.

Vort gamle hæderkronede Blad vil aabne sine Spalter for en Konkurrence, som skal fastslaa, hvem af „Stjernen“s Læsere skriver den bedste Fortælling og det kønneste Digt, der begge skal hente Emnerne fra Julen.

Redaktionen paatager sig Bedømmelsen af de indkomne Manuskripter, og Konkurrencen staar som sagt aaben for alle Læsere — unge og gamle. Vi har her i Den danske Mission stolte Traditioner at se tilbage paa med Hensyn til litterære Frembringelser og for Øjeblikket saa mange talentfulde Medlemmer, at en Konkurrence som denne burde kunne faa stor Tilslutning. Ja, maaske vil et ukendt Talent her faa sit litterære Gennembrud.

Den bedste Fortælling og det bedste Digt vil blive præmieret, men hvad de enkelte Præmier vil gaa ud paa, skal vi ikke røbe endnu.

Fremgangsmaaden ved Indsendelsen af Manuskripter vil være den sædvanlige, som knytter sig til en saadan Konkurrence. De enkelte Manuskripter skal forsynes med et Mærke og ledsages af en lukket Konvolut, indeholdende Forfatterens Navn og Adresse, og som til Udskrift skal have samme Mærke, som Manuskriptet er sendt ind under.

Manuskripterne skal være indsendt til „Stjernen“s Kontor senest den 1. November, og de præmierede Indlæg vil blive offentliggjort i „Stjernen“s Julenummer den 15. Decbr.

Vi haaber, at Læsere vil vise Konkurrencen stor Interesse og allerede nu begynde at skrive. Vi siger da: Vel mødt i den første Konkurrence i sin Art, som er udskrevet i Den danske Mission.

Red.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

Afdøde Hans F. Petersen af Ephraim, Utah, den Mand, som Ældste Dykes boede sammen med i Værelserne, der stødte op til Mødesalen, giver følgende detaillerede Beskrivelse af disse Overfald i sin private Dagbog:

»Søndag den 22. Juni (1851) holdt vi Raadsmøder hele Dagen, og mange af Søskende var til Stede. Ved Sekstiden om Aftenen gik de fleste af Medlemmerne ud til Fjorden til et nærmere fastsat Sted for at døbe tre Personer, som ønskede at slutte sig til Kirken. En Mængde Mennesker fulgte os til det Sted, der var bestemt til Daaben, efter at vi var kommet til Stedet, blev Folk ved med at strømme til, indtil der var Hundreder af Mennesker, som snart gav Luft for deres sande Hensigter ved ikke blot at overfalde de tilstedeværende Medlemmer med Ukvemsord, men ogsaa udsatte dem for korporlig Overlast. Broder Christian J. Larsen og Hans Peter Jensen forsøgte at tale til dem og bære Vidnesbyrd om Guds Ord og Frelsningsplanen; men medens de gjorde det, raabte Mængden op med Mellemrum, gjorde Nar og lavede et infernalsk Spektakel — kun nu og da afbrudt af deres Lytten til Talerne. Omsider opgav vi at udføre Daabs-handlingen og forlod Stedet og forsøgte at bane os Vej gennem den store Menneskemængde. Nogle af os blev med Vold skubbet langs med Vejen og tildelt Slag og Spark og blev ført hen til Provsteboligen, hvor vi blev anmodet om at forsvare vor Sag og bevise, hvad Talerne havde sagt med Hensyn til Folkekirken, at den ikke var Kristi Kirke. Der kom ikke noget ud af denne Samtale med Præsterne, selv om Korrektheden af vor Udtalelse blev tydeligt bevist ved Folkekirkenes Medlemmers Forfølgelse af os.

En Times Tid senere samledes en uhyre Mængde i Slotsgade uden for vor Mødesal; nogle var kun Tilskuere, andre en Pøbel-skare, som var indstillet paa yderligere Voldshandlinger, og det varede ikke længe, inden de begyndte. Efter at have brugt en Overflødighed af Skældsord og Eder og fyldt Salen og de tilstødende Værelser, angreb nogle af de mest desperate en Del af Brødrene, som var til Stede og slog og mishandlede dem uden Barmhertighed. Saaledes trampede de paa Broder Jens Thomsens Nakke, og jeg selv blev meget slaaet; jeg blev i Sandhed groft mishandlet over hele Kroppen. Medens jeg var i deres Hænder, kom min Svigermoder løbende for at hjælpe fulgt af min Hustru, som stadig var svag efter en Sygdomsperiode. Da Voldsmændene ikke tog sig noget af Kvindernes Bønfaldelse, slog min Hustru med et velrettet Slag en af Hovedmændene lige i Ansigtet. Dette syntes at bringe dem til Fatning igen, for den Mand, der fik Slaget, slap sit Greb i mig, hvad der satte mig i Stand til at rive mig løs fra de andre og løbe ind i mit Soveværelse sammen med min Hustru og flere Søskende. Det lykkedes ogsaa Broder Thomsen at rive sig løs og skyndsomst løb han ind til os. Vi laaste nu Døren og satte Skuldrene imod, indtil det endelig lykkedes Voldsmændene at sprænge den. Min Hustru holdt paa, at jeg skulde redde mig selv ved at springe ud ad Vinduet; men det syntes underligt, at jeg forsvandt og overlod min Hustru og vort lille Barn til deres Skæbne. Til

sidst blev jeg dog enig med mig selv om, at det under de foreliggende Omstændigheder vilde være bedst for mig at komme bort, da det var indlysende, at dersom jeg blev, kunde jeg hverken forsvare min Familie eller mig selv. Derfor sprang jeg ud gennem Vinduet, idet jeg overgav mine kære i Guds Varetægt og flygtede ind i en Have, der laa bagved det Hus, vi boede i. Der skjulte jeg mig under Stikkelsbærbuskene, og medens jeg laa der, kunde eg tydeligt høre, hvad der gik for sig i Huset. Min Hustru blev i Værelset i nogen Tid, uden at Pøbelen havde gjort hende noget; men omsider, da et Par Sten var blevet kastet gennem Vinduet, flygtede hun til en Herr Frandsens Hjem, som var Politibetjent.

Fra mit Skjulested kunde jeg høre, hvorledes Ødelæggelsen gik for sig, da Skaren rev Vinduer ned, ødelagde Døre, Borde, Bænke og Køkkentøj o.s.v. De fortsatte til over Kl. 11 om Aftenen, da en frygtelig Storm ledsaget af Torden og Lyn gjorde Ende paa deres Hærværk. Omtrent paa samme Tid blev Soldaterne kaldt ud, men de viste sig ikke, førend Ødelæggelsesværket var tilendebragt, og en Militærvagt blev placeret rundt omkring den ødelagte Bygning, til Dagen gryede. Da alt var blevet roligt, klatrede jeg over Plankeværket mellem 12 og 1 om Natten, og til min store Glæde og Tilfredshed fandt jeg min Hustru og Barn i god Behold hos Herr Frandsen.«

Medens Forfølgelserne stod paa, omringede Mængden Ældste Hans Peter Jensens Hus i Nørre Sundby mange paafølgende Aftener, slog Vinduer og Døre ind, rev Tagsten af Taget og paa mange andre Omraader ødelagde Bygningen. Den sidste Aften gik Ældste Jensen ud mellem Skaren, som talte 400—500 Mennesker og talte til dem. De lyttede allesammen med nogenlunde Opmærksomhed under Talen, men saa snart han var færdig, udbrød et infernalsk Spektakel, og de besluttede at ville kaste ham i en Sandgrav, der var beliggende paa hans Grund; men ved en Vens Hjælp undgik han imidlertid denne Skæbne og naaede velbeholdent ind i Huset. Men Pøbels fjendtlige Stilling antog til sidst en saa truende Karakter, at det blev nødvendigt for Broder Jensen at forlade sit Hjem for at frelse sit Liv, som gentagne Gange blev alvorligt truet. I Natens Mulm og Mørke vandrede han til Fods (han løb dog en Del af Vejen) godt fire Mil paa fem Timer til den lille By Hals, hvor han igen fandt sig omringet af en stor Skare, som havde genkendt ham. Ved at bruge lidt Strategi og ved den Almægtiges Forsyn lykkedes det ham imidlertid at slippe ombord paa Damperen, der passerede Hals paa Vejen fra Aalborg til København. Skaren raabte truende op inde fra Kysten, idet de anmodede Besætningen om at kaste ham overbord. Ombord paa Skibet fandt han sin trofaste Ven, Ældste George P. Dykes, som var kommet til Aalborg paa Besøg, men som var blevet tvunget til at tage sin Tilflugt til Damperen og rejse fra Aalborg uden at se Søsken-
de.

Medens Ældste Erastus Snow var i England skrev han dn 10. Juli 1851 til Præsident Brigham Young i Salt Lake City, hvori han gav en interessant Rapport om Evangeliets Indførelse i de skandinaviske Lande. Angaaende Oppositionen i København skrev han:

»Vor Sal og de omliggende Gader fyldtes af en stor Skare Lærlinge, Sømænd, Haandværkere etc., anført af de theologiske Studenter, som paa alle mulige Maader vilde forstyrre vore Møder, og til sidst blev vi nødt til at aflyse vore offentlige Møder; Politiet afslog at gribe ind. Nogle private Huse, hvor vi havde smaa Møder, blev dernæst Genstand for deres Hævnfølelse. Omtrent paa samme Tid angreb onde Aander ogsaa nogle af Medlemmerne og manifesterede deres Magt paa mange besynderlige Maader, og det tog nogen Tid til fuldstændigt at faa Bugt med dem; alt dette var imidlertid en Lære for de unge Søsken- de. De forsøgte ogsaa at vise deres Magt paa John E. Forsgren og mig i vort Værelse om Natten, noget lignende det, som hændte Ældsterne Orson Hyde og Heber C. Kimball i Preston. Min Øjne blev aabnet for at se dem, og gennem ydmyg Bøn fik vi Kraft til at modstaa dem og til at true dem bort fra vor Nærhed og fra Værelset. Det syntes i Virkeligheden, som om Jordens og Helvedes Kræfter var forenede for at knuse Herrens Værk i dette Land, men gennem Faste og Bøn fik vi Styrke, og Skyerne begyndte at spredes.

Vi sendte en Deputation til Kongen med en skriftlig Redegørelse, en Mormons Bog og min Traktat. Jeg hørte kort efter om Mormons Bog i Enkedronningens Besiddelse. Hun blev — som Rygtet fortalte — saa ophidset over Bogen, at Uro og Bevægelse gik igennem hendes Palads, og hun var ude af Stand til at forlade sine Gemakker i mange Dage. Vi blev senere informeret om gennem Kultusministeren, at Regeringen var villig til at give Tilladelse til Afholdelsen af vore almindelige Møder. Efter dette blev Politiet i Aalborg af Kultusministeren beordret til at tilbagegive Kirkens Medlemmer deres Privilegier, og vi begyndte ogsaa at faa Fred og Ro ved vore Møder i København.

Efter Ældste Snows Afrejse til England besøgte Ældste Peter O. Hansen Søsken- de i den sydlige Del af Jylland og gav tiltrængte Raad og Instruktioner og ydede de lokale Brødre saadan Hjælp, som han fandt nødvendigt. Efter dette besøgte han Aalborg, hvor han trøstede Søsken- de, som nylig havde været udsat for Forfølgelse. Under dette Besøg blev Hans F. Petersen ordineret til Ældste og beskikket til Præsident for Aalborg Gren. Andre af de lokale Brødre blev ordineret til Lærere. Aalborg-Pøbelen, der havde fundet ud af, at noget vigtigt gik for sig blandt Kirkens Medlemmer, samlede en Aften og lavede Forstyrrelser. En stor Sten, der vejede omtrent tre Pund, blev kastet ind gennem Vinduet i det Hus, hvor Broder Hans F. Petersen boede og ramte Vuggen, som deres lille Barn sov i, men heldigvis skete der intet. Efter at have ordnet forskellige Forhold i Aalborg og Omegn, vendte Broder Hansen tilbage til København.

Fra Missionsmarken.

Bryllup i København.

Den 19. August 1938 blev Søster Ida Louise Rasmussen, som i mange Aar har været et velkendt og trofast Medlem af Københavns Gren, viet til Carl Hjalmar Johnsons. Vi ønsker Parret hjertelig til Lykke og nedbeder Guds rigeste Velsignelser over dem.

KØBENHAVN: Den 29. Maj 1938 blev Camilla Dahlgreen indlemmet i Kirken ved Daab, som forrettedes af Ældste Olaf Runchel. Vi byder vor nye Søster hjertelig Velkommen.

Hvad Autoriteter siger om Spiritus og Tobak

— samlet af Ældste Marvin J. Ashton. —

OBERST CHARLES A. LINDBERG, den berømte amerikanske Flyver, som var den første, der alene fløj over Atlanterhavet, er total Afholdsmand. Han havde et Par Stykker Smørrebrød og en Flaske Vand med i Maskinen, men ingen Cigaretter eller Alkohol.

Den 12. Maj 1932, Aarsdagen for Lindbergs sensationelle Flyvning over Atlanterhavet, fløj Miss Earhardt alene fra Newfoundland til Paris. Efter nervepirrende Oplevelser landede hun i Irland, idet hun gennemførte Turen paa 13 Timer og 15 Minutter. Da hun blev tilbudt en Cocktail af sin Vært, afslog hun den høfligt, og ved Banketterne til hendes Ære drak hun Kongen af England og De forenede Staters Præsidents Skaal i Vand.

ADMIRAL BYRD, der var den første Flyver, som fløj jover Nordpolen og som har deltaget i Ekspeditioner til de antarktiske Egne, er afholdende og erklærer, at Alkohol ikke er en væsentlig Betingelse til at beskytte Legemet mod lave Temperaturer. Han siger: »Alkohol giver en falsk Følelse af Varme.«

PROFESSOR AUGUSTE PICARD, der blev berømt for sin Opstigning til Stratosfæren, der var den første af sin Art, erklærede, at han i den største Højde, hvor Kulden var gennemtrængende, drak varm Mælk og spiste Chokolade og Frugt.

GENERAL A. J. BOWLEY, U. S. A.'s Luftflaade sagde i en Tale til de unge Flyvere: »Der er en Ting, som I unge Mænd maa huske. Alkohol og Benzin passer ikke sammen — i Særdeleshed ikke i Flyvning. Husk, at I ikke kan gaa ud om Aftenen og drikke Spiritus og sætte jer i en Flyvemaskine om Morgen.